

og som det ogsaa blev citeret af det ærede Medlem fra Æbeltoft: at man kan forvente, at Finansministeren vil frafalde Afgiften overalt, hvor samfundsmæssige Hensyn kræver det, altsaa naar væsentlige Industri- og Forbrugerinteresser udsættes for at lide Skade ved Beskatningen, tror jeg efter alt det foreliggende Materiale ikke, at der bliver saa særdeles meget tilbage, som overhovedet kan beskattes, og hvis det er Tilfældet, vil det naturligvis lette den hele Operation. Men saa synes jeg, der er rig Anledning til at spørge: Hvorfor gør man saa ikke Skridtet fuldt ud? Hvorfor giver man simpelt hen ikke Afkald paa denne forøgede Beskatning, naar man dog har bestemt sig til at ville følge de Principper at ville fritage Kogesprit og ikke lægge Byrder paa de paagældende Industrier eller Haandværk, saa snart det drejer sig om Interesser af samfundsmæssig Betydning?

Den ærede Ordfører sagde, at der indenfor Udvalget ikke havde været egentlig forskellige Ønsker og Opfattelser, der havde i Grunden været Enighed om Synsmaaderne, og det har ogsaa fundet sit Udtryk i Flertallets Betænkning. Nu tror jeg imidlertid, at naar den ærede Finansminister skal til nærmere at prøve, hvorledes Loven, naar den bliver vedtaget i den af Flertallet foreslaaede Form, skal bringes til Anvendelse, vil han komme til det Resultat, at det hele er overordentlig upraktisk, og det er da ogsaa mit Haab, at dette vil føre til, at den ærede Finansminister forandrer sit Standpunkt, og at man enes om at slutte sig til de Synsmaader, som baade ved første og nu ved anden Behandling er gjorte gældende af det ærede Medlem fra Æbeltoft, og som jeg har søgt at give Udtryk i Mindretalsbetænkningen. Jeg tror, at alle Parter vil staa sig derved. Det eneste, som Finansministeren saa maa renoncere paa, er den overordentlig udstrakte Myndighed, hvorefter det helt vil bero paa Finansministeren, hvem der skal have Lettelse og hvem ikke. Ved en Vare, som anvendes i saa mange Industrier og Haandværk rundt om i Landet til teknisk Brug og som Raamateriale, er det en besynderlig Ordning, at de vedkommende Industrier skal tigge og bede og bevise, at deres Virksomhed er af samfundsmæssig Karakter, og at en Forhøjelse af Prisen paa et Raaprodukt indtil det dobbelte er en Byrde for dem. Det er i og for sig en utiltalende Ordning, og jeg haaber, at man vil indse dette og til Slutning, inden Loven

er endelig vedtaget i Rigsdagen, vil bestemme sig til at lade dette System falde.

Jeg skal altsaa henstille, at man, medens det endnu er mulig, tager under Overvejelse, om det dog ikke var rigtigst at vedtage de af mig stillede Ændringsforslag og lade §§ 3 og 4 udgaa. Hvis Hindringen er den, at Finansministeren frygter for, at en Del af den Million Flasker Spirit, som skal sælges til den stærkt forhøjede Pris til Drikkesprit, unddrages denne høje Beskatning ved, at Indenrigsministeren lægger Beslag paa en Del af denne Drikkesprit til teknisk Brug, vil dette kunne undgaaes, hvis den ærede Indenrigsminister allerede paa nuværende Tidspunkt vil renoncere paa en saadan eventuel Anvendelse af det til Salg som Drikkesprit disponible Kvantum. Og dette er der saa meget mere Anledning til, som det faktisk vil være umuligt at dække det nødtørftigste Behov ved den Spirit, der nu fremstilles som Led i Gærproduktionen. De 2,700,000 l er ikke stort mere end Halvdelen af, hvad der skal bruges til teknisk Spirit og denatureret Spirit, helt bortset fra Anvendelsen af Spirit til Motorbrug, derunder Motorkørsel, som jeg i denne Sammenhæng lader ganske ude af Betragtning. Det er derfor et Problem, som før eller senere vil frembyde sig for Administrationen, at tillade, at der fremstilles et saa stort Kvantum Spirit, at man kan dække det nødtørftige Behov og undgaa Standsning eller Tab eller forøget Indførsel af konkurrerende Varer fra Udlandet. Problemet er at skaffe Spiritfabrikationen det strengt nødvendige Kvantum Kartoffler. Som jeg har tilladt mig at bemærke i min Mindretalsindstilling, er det kun nogle faa Procent af hele Kartoffelhøsten, som vil behøves for at tilfredsstille denne Trang, en Procentandel, der vil betyde saa meget mindre, som man kan regne, at omtrent Halvdelen gaar tilbage til Landbruget som Foderstoffer, og jeg kan ikke forestille mig, at der virkelig skulde knytte sig nogen Interesse til at tilbageholde effektivt saadant noget som 1 pCt. af Kartoffelhøsten, naar man derved risikerer, at en Række Virksomheder standses eller hindres og lammes, og naar man paa den anden Side erindrer, at den Tabsprocent, man kan frygte paa en Kartoffelavl, naar henimod Foraaret Kartofflerne begynder at raadne i Kulerne, jo er langt større. Følgen af, at man tilbageholder disse Kartoffler for at udnytte dem til det yderste til Foder, vil let kunne blive, at man til